

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobců: **a) A. Sch., b) J. Sch.**, oba zastoupení JUDr. Jiřím Juříčkem, advokátem se sídlem Údolní 5, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina, odbor dopravy a silničního hospodářství**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, za účasti: **I. Pozemkový fond**, se sídlem Husinecká 1024/11a, Praha, **II. A. V.**, zastoupená Mgr. Jitkou Stanoevovou, advokátkou se sídlem Chládkova 3, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2012, č. j. KUJI 39287/2012 ODSH 519/2012 – Ma/RODV,

t a k t o :

- I. Žaloba se **z a m í t á**.
- II. Žalobce a) **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobce b) **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- IV. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á**.
- V. Osoba zúčastněná na řízení I. **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

VI. Osoba zúčastněná na řízení II. **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci podanou žalobou brojí proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2012, č. j. KUJI 39287/2012 ODSH 519/2012 – Ma/RODV, kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto jejich odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městysu Sněžné ze dne 9. 3. 2012, č. j. 30/276/2012/10.

I. Podstata věci

Úřad městysu Sněžné rozhodnutím ze dne 9. 3. 2012, č. j. 30/276/2012/10 (dále jen „prvostupňový orgán“) určil, že na pozemcích p.č. ... v k.ú. Podlesí u Sněžného existuje pozemní komunikace – kategorie účelová komunikace k chatám v blízkosti této komunikace.

Prvostupňový orgán na základě návrhu Ing. L. V. a P. T. (dále jen „žadatelé“) dospěl k závěru, že žadatelé doložili existenci cesty na pozemcích p.č. v k.ú. Podlesí u Sněžného, kdy přes všechny vyjmenované pozemky vede v terénu znatelná, historicky užívaná pozemní komunikace, která je jediným možným příjezdem s omezenými dopravně technickými parametry pro žadatele, jako vlastníky nemovitostí p.č. ... a p.č. ... Jedná se o komunikaci, která vznikla dlouhodobým pokojným užíváním, je takto užívána více než 30 let a slouží k uspokojení nutné komunikační potřeby v lokalitě. Vznikla z pozemku p.č. ... vlastníka F. Z., který souhlasil s tím, že tato cesta je přístupovou komunikací k chatám, které byly vystavěny v její blízkosti. Vzhledem k tomu, že se jedná o komunikaci, která splňuje znaky uvedené v § 7 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), jde o účelovou komunikaci. Pokud je účelová komunikace zřízena, je její právní status závazný i pro budoucí majitele pozemku, kteří nejsou oprávněni ze své vůle komunikaci neuznat.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí neshledal odvolací námitky žalobců důvodné, a proto odvolání zamítl.

Tento závěr nyní žalobci napadají podanou žalobou.

II. Shrnutí žaloby

Žalobci namítají, že žalovaný „účelově překroutil“ jejich odvolací námitky a že jeho závěr je jednostranný a neobjektivní. Ve správním řízení žalobci namítali, že nebylo prokázáno, že rozhodnutí prvostupňového orgánu je nezbytné pro uplatnění práv žadatelů, což je podmínka vymezená v § 142 odst. 1 správního řádu. Tuto odvolací námitku žalovaný pominul.

Prvostupňový orgán dále nevymezil, na kterých částech parcel se má účelová komunikace nacházet, žalovaný potvrdil jako dostatečné konstatování, že komunikace je v terénu patrná jako vyježděné koleje. Takto bez omezení a ihned po vydání prvostupňového rozhodnutí žadatelé na pozemek žalobců bez jejich souhlasu navezli štěrk a cestu svévolně rozšířili. Zásah do vlastnictví musí být velmi přesně vymezen; prvostupňové rozhodnutí, resp. žalobou napadené rozhodnutí však umožňuje bezbřehé omezování vlastnických práv žalobců.

Jak žalovaný, tak prvostupňový orgán se podle žalobců nevyjádřili k otázce veřejné přístupnosti komunikace. Není tak podle žalobců zřejmé, proč by tato cesta měla být veřejně přístupná, když se jedná o komunikaci, která má sloužit pouze vlastníkům dvou chat v dané lokalitě.

Žalobci rovněž poukazují na to, že nebylo rozhodnuto o existenci účelové komunikace na posledním pozemku v řadě.

Žalobci dále zpochybňují závěr žalovaného, že žadatelé nemají jiný přístup ke svým nemovitostem, tím, že v katastru nemovitostí je evidována parcela – ostatní plocha – ostatní komunikace, č. ... v k.ú. Podlesí u Sněžného, ve vlastnictví jednoho ze žadatelů. Sousedí s pozemkem, kde má umístěnu chatu. Přes tento pozemek má tedy možnost přístupu, stejně jako druhý ze žadatelů, neboť tomu svědčí právo odpovídající věcnému břemenu přístupu ke svým nemovitostem. Nic nebrání tomu, aby tento pozemek byl nadále využíván jako cesta.

Žalobci dále namítají, že nikdy nedali souhlas k tomu, aby byl jejich pozemek používán jako veřejná účelová komunikace, a zpochybňují existenci komunikace na jejich dnešních pozemcích poukazem na poznatky z jednání ze dne 5. 4. 1990. Tento důkaz oba správní orgány nezohlednily. Dále žalobci poukazují na to, že v době budování chat nepoužívali vlastníci sousedních chat přístup přes dnešní pozemek žalobců, neboť to s ohledem na porosty na tomto pozemku nebylo možné. Pokud žalobci umožňovali průjezd přes svůj pozemek, nejednalo se o souhlas generální či časově neomezený. Užívání této komunikace nebylo oprávněné a jeho uživatelé nebyli objektivně v dobré víře, a proto takové jednání nemůže požívat právní ochrany. Ke vzniku veřejně přístupné komunikace na soukromém pozemku lze přistoupit pouze výjimečně, neboť jde o výrazný zásah do vlastnických práv. V této souvislosti žalobci odkázali na nález Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06.

Pokud žalovaný uvedl, že žalobci pozemky p.č. ... a v k.ú. Podlesí u Sněžného zakoupili v roce 2005 a 2009, jedná se pouze o část pozemků, na kterých má být komunikace umístěna.

Z výše uvedených důvodů se žalobci domáhají zrušení žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného. Na svém procesním postoji žalobci setrvali po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

Žalovaný předně odkázal na obsah odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Žalovaný dále uvedl, že ve správním řízení byla prokázána nezbytnost jeho vedení, tedy právní zájem, neboť je zcela zřejmé, že předmětem řízení bylo zajištění přístupu k nemovitostem žadatelů L.V. a P.T., tedy žádost se týkala lokality, ve které žadatelé vlastní nemovitosti.

K žalobní námitce nepřesného vymezení polohy komunikace žalovaný uvedl, že podle fotodokumentace a ortofoto snímků je komunikace jasně patrná v terénu, jednak jako vyježděné „koleje“ a dále celkovou dispozicí, tj. umístěním mezi ploty rekreačních objektů na jedné straně a živým plotem z jehličnanů na straně druhé. Žalovaný má za to, že takové vymezení komunikace je s ohledem na její kategorii zcela dostačující.

Žalovaný se také dostatečně zabýval tím, že předmětná komunikace plní funkci nutné komunikační potřeby. V oblasti neexistuje jiná alternativa přístupu a ani žalobci neuvedli konkrétní alternativu. Sousedství rekreačních objektů s jinými nemovitostmi automaticky nezakládá existenci jiného přístupu. Vždy by musela reálně existovat přístupová komunikace nebo souhlas vlastníka pozemku. Žalovaný dále odkázal na zásadu proporcionality v té souvislosti, že na jedné straně vystupují žalobci, kteří mají na svém pozemku desítky let existující komunikaci, a na druhé straně vlastník pozemků v této lokalitě, který nikdy nebyl existencí potenciální komunikace zatížen. Z podkladů rozhodnutí jednoznačně vyplynulo, že předmětná komunikace slouží jako přístupová cesta k rekreačním objektům již 40 let. Lze tedy dovodit konkludentní souhlas vlastníka komunikace s jejím užíváním, neboť se jedná o komunikaci užívanou od nepaměti. Skutečnost, že je komunikace takto využívána, nezpochybnili ani žalobci, kteří nemovitosti získali v roce 2005 a 2009 a této skutečnosti si museli být vědomi.

S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním stanovisku po celou dobu řízení před soudem.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobami k tomu oprávněnými (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno v rámci žalobních bodů, jak je žalobci uplatnili v podané žalobě dle § 75 odst. 2 s.ř.s., podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného postupem podle § 75 odst. 1 s.ř.s.

Soud rozhodoval o žalobě bez jednání za splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s.ř.s.

Soud se nejprve zabýval žalobní námitkou, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s některými odvolacími námitkami. Kdyby tato námitka byla důvodná, bránila by dalšímu věcnému přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů odpovídajících svým obsahem nevypořádaným odvolacím námitkám. Žalovaný podle žalobců pominul námitku týkající se nevypořádání se s existencí právního zájmu na vydání prvostupňového rozhodnutí a námitku veřejné přístupnosti.

Soud zde odkazuje na ustálenou judikaturu správních soudů, podle níž musí být z odůvodnění rozhodnutí seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71, dostupný na www.nssoud.cz).

Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplynulo, že žalovaný konstatoval, že nezbytnost řízení a tedy právní zájem je prokázán tím, že předmětem řízení bylo zajištění přístupu k nemovitostem žadatelů. K námitce veřejné přístupnosti pak žalovaný podrobně argumentoval na str. 5 až 6 žalobou napadeného rozhodnutí s tím, že se nejedná o komunikaci v uzavřeném prostoru nebo objektu a nedošlo k omezení veřejného přístupu rozhodnutím správního orgánu. Odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí tak z hlediska jeho přezkoumatelnosti podle zdejšího soudu obstojí.

Poukazovali-li žalobci na to, že prvostupňový správní orgán nerozhodl o existenci veřejně přístupné účelové komunikace na posledním pozemku v řadě (pozemku žadatele Ing. V.), nelze z této skutečnosti dovodit jakékoliv dotčení na právech žalobců, ani vadu, která by způsobila nezákonnost prvostupňového, resp.

žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobci se podáním žaloby mohou domáhat ochrany pouze svých práv.

Žalobci dále zpochybňovali splnění podmínek pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 142 odst. 1 správního řádu.

Podle § 142 odst. 1 správního řádu správní orgán v mezích své věcné a místní příslušnosti rozhodne na žádost každého, kdo prokáže, že je to nezbytné pro uplatnění jeho práv, zda určitý právní vztah vznikl a kdy se tak stalo, zda trvá, nebo zda zanikl a kdy se tak stalo.

Mezi účastníky řízení je nesporné, a z písemností, které prochází správním spisem, je zřejmé, že v případě žadatelů o vydání rozhodnutí ve smyslu výše citovaného § 142 správního řádu, se jednalo o vlastníky nemovitostí, kteří předmětnou komunikaci používají jako přístupovou cestu ke svým nemovitostem, a to po řadu let (od doby výstavby chatové oblasti v 70. letech). Žalobci s jejich přístupem po svých pozemcích v současné době nesouhlasí. Pokud tedy za této situace žadatelé požádali prvostupňový orgán jako příslušný silniční správní úřad o určení, zda se jedná o veřejně přístupnou účelovou komunikaci či nikoliv, jeví se žalobní námitka neexistence nezbytnosti vydání rozhodnutí ve smyslu § 142 správního řádu soudu jako účelová. Již s ohledem na to, že žalobce b), stejně jako žadatelé, jsou po několik let podrobně se situací přístupu k chatám obeznámeni, jak vyplývá z písemností procházejících správním spisem (viz níže).

Podle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích je účelovou komunikací pozemní komunikace, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků. Příslušný silniční správní úřad může na žádost vlastníka účelové komunikace a po projednání s příslušným orgánem Policie České republiky upravit nebo omezit veřejný přístup na účelovou komunikaci, pokud je to nezbytně nutné k ochraně oprávněných zájmů tohoto vlastníka. Úprava nebo omezení veřejného přístupu na účelové komunikace stanovené zvláštními právními předpisy tím není dotčena.

Z podané žaloby vyplývá, že žalobci nesouhlasí s tím, že pozemní komunikace na jejich pozemcích byla prohlášena za veřejně přístupnou účelovou komunikaci. V této souvislosti soud poznamenává, že k samotnému vzniku veřejně přístupné účelové komunikace není třeba správního rozhodnutí, ani není podstatné, jak je příslušný pozemek, na němž se komunikace nachází, veden v katastru nemovitostí, či jak byl evidován v minulosti. Podstatné je, zda tento pozemek splňuje veškeré znaky veřejně přístupné účelové komunikace uvedené v ustanovení § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích.

Žalobci předně argumentují tím, že žádná taková komunikace se na předmětných pozemcích nenachází, a dále tím, že k tomu, aby se na jejich pozemcích p.č. ... a ... nacházela veřejně přístupná účelová komunikace, neposkytli svůj souhlas.

Soud se tedy nejprve zabýval tím, zda závěr prvostupňového orgánu o tom, že se na předmětných pozemcích přístupová komunikace nachází a v minulosti nacházela, je dostatečně skutkově podložen. V souvislosti s výstavbou chat v 70. letech 20. století byla předmětná komunikace zakreslena jako přístupová komunikace k chatám, a to ve vytyčovacím schématu ze dne 24. 10. 1974, č. j. výst/3582/74/Chy, prof. Ing. Arch. ...a Ing. ..., který je součástí správního spisu.

Žalobce zpochybňoval existenci předmětné komunikace na svých pozemcích poukazem na poznatky z jednání ze dne 5. 4. 1990. Soud z obsahu správního spisu zjistil, že předmětem jednání bylo vyřešení přístupu a příjezdu ke stávajícím rekreačním objektům přes pozemek p.č. ... vlastníka F. Z., s tím výsledkem, že MNV Sněžné objedná u střediska Geodezie, Žďár nad Sázavou, geometrické zaměření předmětné komunikace. Jednání se účastnili vlastníci dotčených pozemků a vyslovili souhlas s tímto řešením, včetně žalobce b) a pana F. Z. Součástí správního spisu je dále dopis ze dne 27. 6. 2002, zasláný a podepsaný některými vlastníky dotčených pozemků, včetně žalobce b), obci Sněžné a dále dopis dalšího z chatařů ze dne 7. 8. 2002. Z této dokumentace je zcela zřejmé, že vlastníci dotčených pozemků, včetně žalobce b), jsou si vědomi, že předmětná komunikace existuje a reálně se používá již více než 30 let. Podkladem pro vydání prvostupňového rozhodnutí byly také fotografie této komunikace ze dne 28. 4. 2007 a 21. 11. 2011, a dále prvostupňový orgán uvedl, že poměry na pozemní místní komunikaci jsou mu dostatečně známy z minulých let a několikrát byl na místě sám. Chatařům bylo navíc vydáno stavební povolení na jejich rekreační objekty a tito po léta přístupovou komunikaci k vlastním chatám, dle vytyčovacího schématu ze dne 24. 10. 1974, č. j. výst/3582/74/Chy, používali. Tvrdí-li žalobci, a to až po následném odkupu dvou pozemků, na kterých se přístupová komunikace nachází, že tato přístupová komunikace neexistuje, nelze jejich tvrzení přisvědčit. Argumentovali-li žalobci tím, že s ohledem na porosty nebylo možné komunikaci používat při výstavbě chat, nijak své tvrzení nedokládají. Nadto způsob, jakým probíhala výstavba chat od 70. let, či to, že vlastníci chat v minulosti uvažovali o vybudování vhodnější přístupové okružní cesty, nemá souvislost s tím, že předmětná přístupová komunikace reálně existuje.

K námitce nesouhlasu žalobců s využíváním jejich pozemku soud uvádí, že souhlas vlastníka dotčeného pozemku je *condicio sine qua non* k tomu, aby vlastník strpěl obecné užívání (bezplatně, obvyklým způsobem a k účelům, ke kterým je pozemní komunikace určena) části svého vlastnictví jako komunikace a umožnil na ni veřejný přístup. Zároveň je však vlastník pozemku vázán, byť i jen konkludentním, souhlasem svého právního předchůdce (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2011, č. j. 5 As 36/2010-204, publ. pod č. 2390/2011 Sb. NSS a na www.nssoud.cz a dále rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 15. 11. 2000, sp. zn.

22 Cdo 1868/2000 a ze dne 7. 10. 2003, sp. zn. 22 Cdo 2191/2002). Poukazovali-li žalobci na nález Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 268/06, č. 2/2008 Sb. ÚS, pak v citovaném nálezu Ústavní soud dospěl k závěru, že není možno podmínku vázanosti předchozím souhlasem dovodit u pozemků, vrácených původním majitelům v restituci. Odkaz na tento nález tedy není v situaci žalobců přílehlavý.

Právní status veřejně přístupné účelové komunikace je tak závazný i pro budoucího vlastníka dotčeného pozemku. Takový vlastník pozemku má však možnost omezit veřejné užívání takové komunikace na základě rozhodnutí silničního správního úřadu ve smyslu § 7 odst. 1 věty druhé zákona o pozemních komunikacích.

Jestliže tedy vlastník se zřízením veřejně přístupné účelové komunikace, tedy *s faktickým obecným užíváním jako komunikace* na svém pozemku, souhlasil, jsou jeho soukromá práva v takovém případě omezena veřejnoprávním institutem obecného užívání pozemní komunikace. Rovněž komunikace, u níž sice již nelze zjistit, zda byla některým z předchozích vlastníků obecnému užívání věnována, jež však byla jako veřejná cesta užívána od nepaměti z naléhavé komunikační potřeby, je veřejně přístupnou účelovou komunikací.

V nyní posuzovaném případě prvostupňový správní orgán uvedl, že předchozí vlastník pozemku, na kterém komunikace vznikla, F. Z., souhlasil s tím, aby na jeho pozemku (původní pozemek č. ...) byla přístupová komunikace. To také dle soudu vyplývá i z výše zmiňovaného zápisu z jednání ze dne 5. 4. 1990, na kterém se vlastníci chat dohodli na nutnosti zaměřit přístupovou komunikaci podél pozemků p.č. ..., ..., ... rovnoběžně s těmito parcelami v šíři 2,5 metru, která bude navazovat přes pozemek p.č. ... na již stávající komunikaci. Takto popsaná poloha přístupové komunikace, která má být zaměřena, odpovídá komunikaci zakreslené ve vytyčovacím schématu ze dne 24. 10. 1974, č. j. výst/3582/74/Chy, a je zřejmé, že se jedná o komunikaci mimo jiné i na dnešních pozemcích p. č. ... a ..., tehdy na pozemku F.Z., který se zaměřením předmětné komunikace souhlasil. Ze zápisu tak nevyplývá, že by byl zpochybněn souhlas k užívání komunikace na dnešních pozemcích ... a Také žalobce b), který byl účastníkem tohoto jednání, s navrhovaným řešením vyslovil souhlas. Žalobci tak byli jednak vázáni souhlasem předchozího vlastníka, pana F. Z., a také sami užívání komunikace v minulosti umožňovali. Nadto žalobci nijak nezpochybnili, že pozemky p.č. ... a ... v katastrálním území Podlesí u Sněžného zakoupili v roce 2005 a 2009. Žalobní tvrzení, že „se jedná pouze o část pozemků, na kterých má být deklarovaná komunikace umístěna“, žalovaný nijak nerozporuje, ostatně tato skutečnost je zřejmá i ze správního spisu; právě skutečnost, že přístupová cesta se v současnosti nachází na pozemcích několika vlastníků, je zřejmě důvodem vzájemných sporů.

Krajský soud má za to, že v dané věci nejde o obecné užívání cesty od nepaměti, jak uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí (tedy takové dlouhodobé užívání, u něhož by nebylo možné zjistit jeho počátek), neboť s přístupovou

komunikací bylo počítáno při vybudování chatové osady, je takto zakreslena ve vytyčovací schématu ze dne 24. 10. 1974, č. j. výst/3582/74/Chy, a byla od doby výstavby vlastníky jednotlivých chat využívána. Tato úvaha žalovaného však nemá vliv na zákonnost jeho rozhodnutí, které spolu s rozhodnutím prvostupňového orgánu ve vztahu ke skutkovým důvodům ob stojí.

Namítali-li žalobci, že žalovaný nesprávně posoudil existenci nezbytné komunikační potřeby, zde krajský soud odkazuje na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2011, č. j. 2 As 44/2011-99, publ. pod č. 2370/2011 Sb. NSS a na www.nssoud.cz, k otázce, kdy je příslušný silniční správní úřad v tomto typu řízení povinen zkoumat i tzv. komunikační potřebu. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku obecně vymezil dvě základní modelové situace vzniku (existence) účelových pozemních komunikací, které naplňují znaky vymezené v § 7 odst. 1 větě první zákona o pozemních komunikacích: 1) účelová pozemní komunikace byla zřízena vlastníkem pozemku, případně vlastník pozemku s jejím zřízením prokazatelně souhlasil, 2) účelová pozemní komunikace vznikla a existuje bez toho, aby s tím vlastník pozemku vyslovil souhlas. V první modelové situaci, která dle zdejšího soudu dopadá na nyní projednávanou věc, podle Nejvyššího správního soudu „*nic nebrání tomu, aby se společně se vznikem či zřízením účelové pozemní komunikace aktivoval režim jejího obecného užívání. Za této situace je v řízení o vydání deklaratorního rozhodnutí nadbytečné zkoumat nutnou a nenahraditelnou komunikační potřebu – vlastník fakticky „věnoval“ tuto komunikaci do veřejného užívání.*“.

Žalovaný se nadto v napadeném rozhodnutí k veřejné přístupnosti i komunikační potřebě vyjádřil a ze správního spisu je zřejmé, že se jednalo o jedinou přístupovou cestu, s níž bylo počítáno při výstavbě chatové oblasti, byla takto používána a vlastníky chat dokonce udržována a opravována. Ze zákona o pozemních komunikacích tak vyplývá právo obecného užívání odpovídající charakteru předmětné komunikace (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, č. j. 1 As 32/2012-42, publ. pod č. 2826/2013 Sb. NSS a na www.nssoud.cz). Podle zdejšího soudu tak žalovaný, resp. prvostupňový orgán nepochybili, pokud dospěli k závěru, že přístupová komunikace vzniklá v souvislosti s výstavbou chatové osady v 70. letech, takto do současnosti používaná jednotlivými chataři, je veřejně přístupnou účelovou komunikací. Prostý následný nesouhlas žalobců s používáním předmětné komunikace nemůže být důvodem pro omezení přístupu na předmětnou komunikaci. Pokud pak žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí uvedl, že se jedná o v terénu vyježděné koleje ohraničené ploty rekreačních objektů a živým plotem z jehličnanů, je takové vymezení veřejně přístupné účelové komunikace podle krajského soudu dostatečně odpovídající charakteru předmětné komunikace, jako přístupové nezepevněné cesty v chatové osadě – rekreační oblasti. Pakliže by její užívání přesáhlo míru odpovídající jejímu charakteru, mají žalobci možnost obrátit se např. na příslušný silniční správní úřad ve smyslu § 7 odst. 1 věty druhé zákona o pozemních komunikacích.

Soud tedy dospěl k závěru, že v žádném ze žalobních bodů není žaloba důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první s.ř.s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobci nebyli ve věci úspěšní, a proto jim nenáleží právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšným byl žalovaný, tomu však podle obsahu soudního spisu nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti. Proto soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Ve vztahu k osobám zúčastněným na řízení pak krajský soud rozhodl tak, že nemají právo na náhradu nákladů řízení o žalobě. Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu pouze těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil; případně jí soud může z důvodů zvláštního zřetele hodných na návrh přiznat i náhradu dalších nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s.ř.s.). V daném případě však žádná z těchto zákonem předvídaných situací nenastala.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 20. ledna 2014

JUDr. David Raus, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová